Senecký raj

LETO

MDD u nás

ZOO Bratislava

Majster štetca

Exkurzia historické centrum Bratislavy

Dobré ráno TV JOJ

LETO 2014

Súkromné liečebno-výchovné sanatórium
Diaľničná 1,
903 01 Senec

Toto je úvod do seneckého časopisu,
ani jedna veta sa netýka pravopisu.
Za tento školský rok sme toho zažili veľa,
deviata trieda skončila a do sveta odletela.
Za ten čas sa toho veľa udialo,
našim učiteľom šlo o to,
aby sa tu každé dieťa smialo.
A práve teraz nastal ten okamih pravdy,
idú prázdniny ktoré budú plné srandy.
A deti sa naplno snažia.
Chcú toho veľa dokázať
A svoje zlé ja vymazať.
A tak tu teraz končí tento text,
moja posledná veta a posledný rap.

Tomáš, 7. ročník

Ani vy sa už neviete dočkať letných prázdnin? Veru ani my. Pomaly odrátavame dni aby sme sa mohli vybrať domov s vysvedčeniami v rukách. Máme za sebou ďalší školský rok v ktorom sa niektorým z nás darilo viac, iným menej. Ale každý sa snažil spraviť zo seba lepšieho človeka a tým robiť radosť nielen sebe, ale aj svojim blízkym. A aby sme trocha pozdvihli náladu aj vám počas pekných slnečných dní, tak vám prinášame posledné číslo nášho Seneckého raja. Poslednú dobu sme navštívili niekoľko zaujímavých miest a zúčastnili sme sa mnohých akcií. Sú z nás dokonca aj hviezdy televízie. Prebudilo sa v nás poriadne básnické srdce, tak doň budete môcť prostredníctvom veršov nahliadnuť. Kamaráti z tried nezostanú navždy iba v našich spomienkach, ale aj na záverečných fotkách na stránkach Seneckého raja. Prajeme vám príjemné čítanie a tie najkrajšie letné prázdniny!

Redakčná rada

Obsah

Básnici z lavice.....str. 3
MDD v SLVS Senec.....str. 4-5
Môj deň.....str. 6
Denník Fregoryho.....str. 6-7
Sci-fi poviedky.....str. 8-13
Tri želania.....str. 13
Na kávičke s . . . .str. 14
Z pera básnikov.....str. 15-16
ZOO Bratislava.....str. 16
Ukončili sme školský rok .....str. 17-19
Rozlúčkový list.....str. 20
Historické centrum Bratislavy.....str. 20-22
Moje letné prázdniny .....str. 23
Okno do Tomášovej duše .....str. 24
Cuzdojazyčné okienko .....str. 25
Markíza MDD .....str. 26-27
TV JOJ .....str. 27-28
Kreslíme komiksy .....str. 29
Majstri štetca.....str. 30

Senecký raj
Školský občasník ZŠ SLVS Senec

Redakčná rada:
Šéfredaktor: Tomáš, 7. ročník
Grafická úprava: Dávid, 8. ročník
Redaktori:
Filip, Dominik, Dávid, Lukáš, Erik, (5.ročník)
Dominik, Buty (6.ročník)
Timo, Lukáš, Tomáš, Nicolas (7.ročník)
Dano, Peter, Lukáš, Patrik, Dávid (8. ročník)
Adam, Lukáš, Nikolas, Marek, Paľo (9. Ročník)

Básnici z lavice

Leto

Tak bratu ide leto!
Všetkým veľa šťastia, každé dieťa vie to.
Bude to veľká pohoda,
žiadne záväzky, iba sloboda.
Všade radosť, láska a smiech,
za celé leto neurobiť ani jeden hriech.
Možno by si niečo urobiť mal,
necítiť bolesť a chlad a aby si sa stále smial.
Toto je môj letecký lyrický žáner,
táto skladba venovaná každej mame.
Rob všetko čo chceš a užívaj život,
budeš slobodne lietať, budeš pilot.
Letíš a si slobodný ako na nebi vtáky,
satan je na naše šťastie krátky.
Nastávajú zvraty.
A ja si beriem čo mi patrí.
Som známy človek, preskakujem vatry.
Kamarát môj, poviem iba „užívaj si leto!"
Veď si tu práve preto, aby si sa zmenil,
aby si nehúlil a nechoval sa jak debil.
Nevzdávaj sa a možno môžeš vyhrať,
si nový človek a môžeš hocikde pristáť.
A nesmieš sa ničoho báť,
nekašli na to a so svojím osudom sa mlátť.
Tak prajem ti šťastné leto,
už si nový, lepší a dobré je to!

Tomáš, 7. ročník

Leto je pred nami, tak si ho poďme užiť.
Svoje telo si poďme s ľadovou vodou stužiť.
Oslávme ho a buďme radi, že sme odtiaľ preč,
lebo sa tešim na dievčatá a ich sladkú reč.

Keď sa s nimi budem blázniť a vo vode kúpať
a nie že doma budem za trest zemiaky
šúpať!
Naplno si ho uži najviac jak vieš
a nie že spravíš chybu a vrátiš sa späť!

Buďme radi že tieto prázdniny existujú
a sú vďaka Márii Terézii, to viem z dejepisu.
Hovorím to preto, aby ste nestratili rozum,
aby ste nerobili zlé veci a nemali ste časový
posun.

Tak pomaly končím, tak ideme do toho.
A nerobte si srandu z fízlov a proste z nikoho.
Tak poďme si to užiť, lebo už vás zdržujem
a ja cez celé leto žúrujem.

Nicolas, 7. ročník

Pomaranče

Tieto pomaranče okrúhle, sem-tam smutné
spadnú na zem, keď jeden druhému lupne.
Majú radi keď môžu byť v našich ústach,
ale občas ich rozdrvíme na prach.

Sebastián, 7. ročník

Len tak visia na strome
niekedy ich ľudia pestujú na dvore.
Sú veľmi zdravé a mľaskavé
raz za čas ich vidím sa váľať v tráve.

MDD v SLVS Senec

Slávnostné otvorenie MDD

Dňa 9.6.2014 s stredu sme v našom zariadení oslávili Medzinárodný deň detí. Bol to super deň. Nemohli chýbať súťaže a k tomu hudba. Hudba nám hrala po celý deň a dotvárala veselú náladu. O výber pesničiek sa staral pán Zolo, urobil výber do ktorého každá skupina pridala tri pesničky. Deň sme začali tancom vo veľkom kruhu a po ňom nasledoval krátky príhovor pani riaditeľky, v ktorom nám zaželala deň plný zábavy a dobrej nálady. Súťaže neboli len typické ako skok vo vreci, ale boli tam aspoň podľa mňa aj netypické, ako súťaž pod názvom „kvapka vody". Táto sa mi páčila najviac. Samozrejme tých súťaží bolo toľko, že každému vychovávateľovi sa ušla organizácia aspoň jednej z nich. Keď bol čas, mohli sme ísť na skákací hrad, ale aj na hrad súboja. Výborne sme sa najedli vďaka našim pani kuchárkam, ktoré nám upiekli výborný koláč a pripravili chutné jedlá. Po jedení sme sa opäť pustili do súťaženia. Súťaže boli zaujímavé, tak spomeniem aspoň niektoré z nich. Napríklad skok vo vreci, kurz prvej pomoci, hádanky, skok do diaľky, prevliekanie kľúča. Po súťažení si dva tímy dali závod o najlepšie družstvo, ktoré potom malo súťažiť vo futbale proti zamestnancom. Samozrejme, pred zápasom sa bolo treba posilniť gulášom. Do toho všetkého hrala hudba v podaní pána Zola, Hubčíka, Mareša a Paľa. Na gitare hral Denis a spieval Marko, Paľo a Adam. Vyhodnotili sme si súťaže a šli sme na futbal so zamestnancami. Samozrejme tento pekný a zaujímavý zápas vyhrali zamestnanci. A nakoniec opekačka, ktorá ukončila deň. Potom nás už čakali len postele a pred nami boli ďalšie povinnosti v škole.

Skákanie vo vreci

Marek, 9. ročník

Bojujeme ☺

Naše pani kuchárky

Momentky z MDD

Aj šašo prišiel

Kuk Tomáš!

Polámané ruky

Kuchárske trio

Skupina najmladších

Hudobné zoskupenie

Boli by z nás poriadne kočky!

Môj deň v ústave

V apríli 2014 ma súd umiestnil do tohto zariadenia. Som tu pomaly dva mesiace a stále som si nezvykol. Je mi smutno že som tu bez rodičov, namiesto toho aby som bol s nimi doma. Máme tu učiteľov a vychovávateľov, ktorí nám plánujú denný program. Tak nám to ubieha aspoň o trochu rýchlejšie.

Väčšinu času nám zaberie výchova, kde sa nám deň skladá zo štyroch častí – vzdelávacia činnosť, športová činnosť, klubová a pracovná činnosť. Okrem toho že sa tu pripravujeme do školy robíme veľa iných a zaujímavých vecí. Keď je pekné počasie a sme pochválení, počas víkendov chodíme na výlety. Boli sme na Hrade Červený Kameň, na Lezeckej stene K2 v Bratislave, ZOO, alebo sa chodíme kúpať na jazerá. Ja mám najradšej šport, z toho basketbal a futbal. Po večeroch, keď nám vyjde čas si na izbách čítame poučné články z vedy a techniky. Pani vychovávateľka nás však raz za čas trápi aj čítaním kníh o tom, ako sa máme správať v spoločnosti. Keď je vonku napríklad škaredé počasie, hráme sa na izbách spoločenské hry. V prípade že poslúcha celá skupina náš vychovávateľ nás zoberie do návštevnej miestnosti, kde pijeme čaj a rozprávame sa o plánoch do budúcnosti. Čiže, náš program je veľmi pestrý, napriek tomu sa už neviem dočkať, kedy pôjdem domov . .

Dominik, 6. ročník

Denník Fregoryho

31. august

Bolo to 31. augusta, keď mi moja mama kúpila denník. Hovoril som že je to hlúposť, ale ona ma donútila. Prišlo mi to hlúpe, ale začal som písať. Aj tak už končia prázdniny, to je najhoršie, lebo musíme skoro vstávať a nemôžeme hrať videohry. Už zajtra je prvý deň v škole, musím sa vyspať.

1. september

Dnes v škole bolo príšerne, všetci sa správali ako keby ich strelili a potom som zistil, že ešte minulý rok som dostal papier zalepený od lepidla, to je hra že kto to má, ten má ako

keby chrípku a musí ju odovzdať druhému. Tak sa ku mne nikto nepriblížil ani na desať metrov. Zazvonilo a všetci sme si sadli na miesto. Prišiel pán učiteľ a povedal, že zajtra príde nový žiak. Tak som sa potešil že mu to odovzdám a budem mať pokoj. Ako som spomínal že bude zle, v ničom som sa nemýlil. Na piatej hodine som zaspal a na šiestej ma zobudil učiteľ a vyvolal ma. Nič som nevedel, dostal som päťku. „Konečne doma," povedal som si. Zapol som si videohry. Zrazu sa doma zjavila mama. Najskôr úlohy a potom už len spať!

2. september

Už sa teším na nového spolužiaka. Prišiel pán učiteľ a predstavil nám ho. Volal sa Samo. Po prvej hodine sme sa zoznámili a dostal som tú guľu do žiackej. A takto to išlo ďalej. A musím končiť, lebo mi dnes dochádzajú strany. Tak zazvonil zvonec a denníku je na dnes koniec.

Filip, 5. ročník

Jar

Je tu jar a ja ju vítam,
všetky kvety do rúk chytám.
Vidím cez okno krásnu jar
a ešte aj mladý zamilovaný pár.
Vidím v potôčku malé kačky,
a ja mám kvetov plné vačky.
Ja som teraz jak nejaký básnik
roztrúbim to do sveta ako hlásnik.
Tejto básničky je asi malý konček,
zazvoním na nejaký zvonček.

Nicolas, 7. ročník

Ponožky

Ponožky mám pekné pohodlné,
keď ich nosím dlho už mi je to blbé.
Každý deň si ich striedam poctivo
a hneď za tým vyčistím rybičkám
akvário(um).

Sebastián, 7. ročník

Sci-fi poviedky

Nebeské kakao

„Poďte rýchlo sem," zvolala Ely keď v tú noc zazrela na oblohe niečo podobné ako Ufo. Dobehol k nej Mark. „Čo sa deje?" spýtal sa. „Pozri, tam je Ufo!" Ani nedohovorila a ten čudný lietajúci objekt pristál medzi nimi. Z divného lietadla vyšli dve zelené postavičky. „My prichádzať mier!" zvolali postavičky. Ely a Mark nevedeli čo povedať, ale v tom Mark zvolal: „My vám nechceme ublížiť, ja som Mark a toto je moja kamarátka Ely." Mimozemšťania slušne pozdravili: „Ahoj Mark a Ely. Sme z ďalekej planéty Fufu a prišli sme vás navštíviť a pozrieť sa ako žijete." Deti nevedeli čo na to povedať, tak malé zelené potvorky pozvali dnu, aby si s nimi dali kakao. Marťanom sa ponuka páčila, tak šli s nimi. Nevedeli čo je to kakao, lebo na ich planéte nepoznajú mlieko, ani čokoládu. Po prvom dúšku zvolali: „Mňaaam, to je výborné!" Hneď sa spýtali ako sa táto pochúťka robí a vypýtali si aj recept. Ely im ho dala, ale Mark ich upozornil, že na prípravu receptu treba prísady ktoré možno na planéte Fufu nenájdu. Malý Marťan povedal: „Nevadí, unesieme kravu a kúpime si veľa kakaa." Mimozemšťania sa pomaličky rozlúčili, nastúpili do lode a poďakovali sa pozemšťanom za to skvelé kakao. Ešte im na cestu pribalili aj dva hrnčeky, aby ho mali odkiaľ piť. O týždeň na planétu Zem prišla správa, že krave sa darí veľmi dobre a kakao je obľúbené. Odvtedy sa na planéte Fufu každé ráno pije kakao.

Lukáš, 8. ročník

Bender

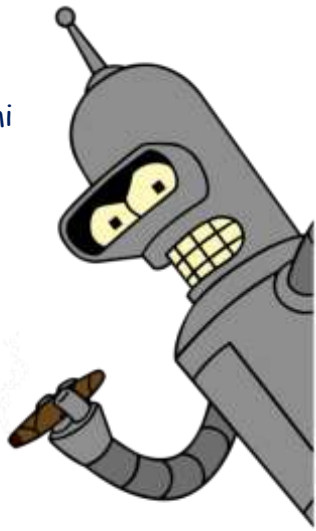

Tento príbeh sa odohráva v jednej špinavej garáži z ktorej som si odniesol veľmi veľa zážitkov. Vtedy som tam stvoril môjho prvého robota Bendra.

„Cŕŕŕn," zazvonil budík. Rýchlo som vstal z postele a bez raňajkovania som sa ponáhľal za svojim Bendrom. To meno som mu dal preto, lebo mal nadprirodzené schopnosti. Vedel meniť ľuďom myšlienky, dokonca vedel byť neviditeľný. Na hlave mal primontovaný mimozemský laser ktorým mohol prepáliť dokonca aj

planétu Mars. Na pohybovanie mu slúžili kolesá z môjho starého bicykla. Energiu získaval z pitnej vody, čiže to bol vlastne ekologický robot. Dokonca rozmýšľal ako človek pomocou zabudovaného mozgu, ktorý som zohnal na internete. Slúžil hlavne na varenie, pretože to vedel lepšie ako James Oliver.

Verím, že som spravil veľký technologický pokrok, no možno môjho Bendra neukážem nikomu a nechám si ho len pre seba.

Peter, 8. ročník

Danov príchod do budúcnosti

Všetko sa to začína v roku 2020 kedy vymysleli mraziaci box, ktorý zmrazí človeka a rozmrazí ho o tisíc rokov. Vyberali kandidátov z celého sveta aby to vyskúšali. Rozhodol som sa že sa prihlásim, lebo tento nudný svet ma už nebavil. Tak som sa dal zmraziť. O tisíc rokov neskôr . . .

Práve som sa rozmrazil a bol som očarený. Prišiel pre mňa nejaký zvláštny robot a hovorí mi: „Poď prosím ťa so mnou!" Došiel som do nejakej guľatej miestnosti a začali mi robiť testy či mi to zmrazenie neublížilo. Potom som zistil, že každý človek mal k sebe priradeného jedného robota. Vyšiel som na ulicu a zbadal som obrovské baráky a priemyselné budovy. Robot mi povedal, že sa mám ísť na úrad identifikovať. Tak som teda šiel a tam mi pod kožu strčili nejaký čip, ktorý nahrádzal občiansky preukaz. Ukázali mi môj dom ktorý mi daroval štát za to, že som šiel ako kandidát na zmrazenie. Dokonca som dostal aj lietajúce auto, vypučil som oči ako divý, lebo háčik bol v tom, že som si musel spraviť vodičák. Robot mi ukázal všelijaké vymoženosti čo som mal doma. Napríklad takú vecičku čo vyzerala ako počítač a bola zabudovaná do steny. Povedal mi že je to panel ktorý ovláda celý byt, reguluje teplotu domu a dokonca si sám vyrába elektrinu. Potom som sa spoznal so susedom Erikom, ktorý býval oproti mňa. Mal 52 rokov a bol veľmi múdry. Len pre zaujímavosť, v tejto dobe sa ľudia dožívajú vyše 180 rokov. Hovoril mi o všelijakých vymoženostiach ktoré majú v tejto dobe. Napríklad majú také zvláštne telefóny zabudované v uchu a vraj dnes je počet ľudí na Zemi vyše 25 miliárd. To vraj donútilo ľudí kolonizovať Mars. Hovoril mi aj o tretej svetovej vojne, ktorá sa začala kvôli náboženstvu. Ochutnal som aj dobroty z roku 2020. Všetko bolo recyklované. Môj sendvič bol zo sendviča ktorý niekto nezjedol a moja voda je morská, ale destilovaná. Povedal som si že je to nechutné, ale vždy to spracujú v laboratóriách. Vyšli sme na ulicu a zbadal som niečo úžasné. Chodníky boli ako pohyblivé pásy, takže sme nemuseli spraviť ani krok.

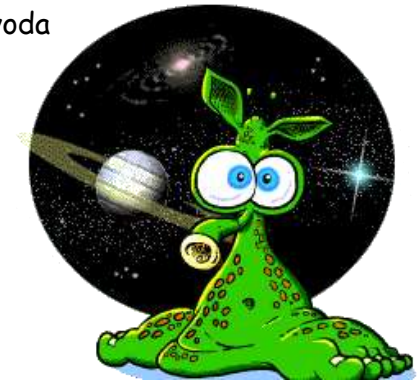

To bolo skvelé! Ale táto doba mala aj dosť nevýhod. Všade boli kamery, nebolo miesto na ktorom by vás nevideli. Všade bolo toľko svetiel, že v noci nebolo vidieť žiadne hviezdy. A aj keď sa vám náhodou podarilo aby vás kamery nevideli pod kožou ste mali zabudovaný GPS čip.

Fúú a nakoniec som sa zobudil! A to bolo ešte horšie, lebo som sa zobudil tu v ústave. ☺

Dano, 8. ročník

Svedectvo z vesmíru

Volám sa John Casper, bývam v Los Angeles a mám 28 rokov. Narodil som sa 1.6.2022. Bol som jediný z ľudí, ktorého uniesli mimozemšťania. Lepšie povedané, bol som prvý človek čo navštívil planétu mimozemšťanov.

ÚNOS: 1.6.2050 – pondelok

Šiel som ráno do práce a zrazu ma niečo udrelo zozadu do hlavy. Keď som sa nadránom prebral, nado mnou boli čudní zelení jednookí mužíci. Najprv som si myslel že mám haluze, ale po chvíli ma oslovili mojím menom. Jeden z mimozemšťanov povedal: „John pokojne!" Veľmi som sa zľakol a neváhal som sa ho spýtať odkiaľ pozná moje meno a odpovedal že zo satelitu. Ja na to: „Čo?" Po chvíli som sa spamätal a postavil sa na vlastné nohy. Ale nebol som na zemskom povrchu, bol som na nejakej lodi. Keď som sa zelených mužíčkov spýtal kam ideme a čo so mnou chcú, tak mi odpovedali len na jednu otázku, že ideme na ich rodnú planétu Andoru. Keď sme sa tam dostali prešli sme cez veľa mimozemšťanov až ku ich kráľovnej. Volala sa Amanuela. Ona nebola mimozemšťanka, bola tak isto človek ako ja. Stále som nevedel prečo ma uniesli a načo ma potrebujú. Povedala mi že je chorá, totiž to ja som doktor. Spýtal som sa jej čo ju trápi, čo jej je. „Potrebujem kvet Afraciotorius," odpovedala kráľovná. Čaj z Afraciotoriusu lieči. Spýtal som sa jej: „Ako ti ho mám priniesť, keď taký kvet nepoznám?" Zavolala sluhu, jej poddaného. Vyzeral mierumilovne, mal tri prsty a jedno oko. Mal tablet a ukázal mi ten kvet. Bol nádherný! Potreboval som vedieť kde ho nájdem a v čom je háčik. Princezna sklopila hlavu a potom pozrela na mňa: „Rastie na nepriateľskom území." Odpovedal som: „Keď vám kvet prinesiem odveziete ma na moju planétu Zem?" S úsmevom mi odvetila: „Áno,

dobre.“ Princezna Amanuela zavolala na svojho malého obľúbenca Adama. Keď prišiel hneď sa mi zapáčil. Povedala mu aby mi poukazoval planétu a oboznámil ma s úlohou. Keď sme šli cez les všetko bolo zvädnuté. Chcel som vedieť prečo. „Lebo kráľovná umiera,“ odpovedal Adam. Keď mi všetko ukázal, našiel mi miesto na spanie. Šiel som si ľahnúť a som hneď zaspal od únavy. Ráno pred mojou izbou ma čakali vojská. Boli pripravené ísť so mnou na nepriateľské územie. Cestovali sme tam na mimozemskom voze. Upozornili ma že keď pristaneme musím si dať do uší sluchátka aby som nepočul hlas a spev

Taugouskych mimozemšťanov. Oni neútočia silou svalov, ale zabíjajú hlasom. Keď sme už boli na ich území videl som veľa kvetov Afratoriusu, bol pekný. Dal som si sluchátka a rýchlo som poň utekal. Natrhal som viacej kvetov a utekal som späť do mimozemského voza. Vrátili sme sa naspäť na ich územie, uvarili čaj z kvetov a dali ho kráľovnej. Hneď vyzdravela a všetko začalo kvitnúť.

Potom kráľovná splnila svoj sľub a poslala ma naspäť domov. Na jej planéte mi aj napriek nebezpečenstu nebolo až tak zle, aspoň som nemusel chodiť do práce. Našťastie som tam mal mobil a všetko som stihol zdokumentovať.

Patrik O., 8. ročník

Útok na našu planétu

Písal sa rok 2065 a my ľudia sme si mysleli, že v celom vesmíre nikto okrem nás nežije, ale zmýlili sme sa. 14. Augusta bol pekný slnečný deň a zrazu sa na oblohe objavili neznáme lode. Boli to lode vesmírnych votrelcov. Začali ničiť naše mestá. Naše stíhacie lode na nich nestačili, ale napriek tomu sme ich porazili. Utrpeli sme veľké straty. Ďalší útok bol 3. Septembra a na to ďalší 29. Zistili sme, že tie útoky neprestanú a že naše zbrane proti nim nič nezmôžu. Začali sme vymýšľať a testovať nové zbrane. Zostavili sme väčšie a silnejšie lode a spustili sme projekt Archa. Začal bojový výcvik pilotov, brali sme aj deti od šestnásť rokov. Po týchto opatreniach sa vyslala loď do vesmíru ktorá mala 56 hangárov so zostavenými loďami. Na nej sa dokončil výcvik pilotov. Na loď sa zmestí 80tisíc ľudí. Tí ktorí chceli byť letci sa mohli prihlásiť, ale museli urobiť skúšky. Prihlásil sa i jeden chlapec. Mal veľmi dobré výsledky, skúšky robil najlepšie. Vybrali 66 prihlásených, ale letcami sa môžu stať iba 56 z nich. Tvrdý výcvik sa začal. Behali kilometre, robili psychologické testy, náročné fyzické skúšky. Lietali na stíhačkách, učili sa ako sa vyhýbať strelám. Projektu Archa sa darilo, až na správy ktoré im poslala loď

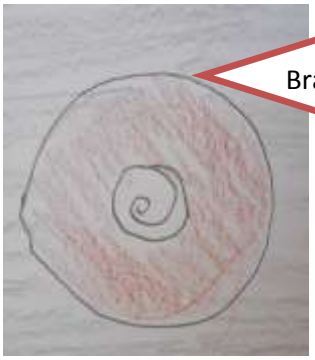

Brána do mimozemskej civilizácie

z vesmíru. Našli nejakú malú planétu, z ktorej tí mimozemšťania vychádzajú. Je to ako nejaká galaktická brána. Kapitán ktorý velí projektu Archa nariadil, že tú planétu treba skontrolovať. Vyzval troch profesionálnych letcov na troch lodiach nech pristane jedna loď na povrchu a dve ďalšie vniknú do neznámej galaktickej brány. Lode vyrazili. Keď loď pristála na planéte pilot z nej vystúpil. Bola vody, suchá, celá hnedá. Pilot sa po nej poprechádzal a hľadal známky života. Nepodarilo sa mu nič nájsť, tak odišiel ku svojej lodi a zrazu ho napadol mimozemský vojak. No našťastie sa mu nič nestalo. Vojaka premohol a zobral jeho telo a šiel na základňu vo vesmíre. Mimozemšťana začali prezerať a pitvať. Tie ďalšie lode vošli do galaktického portálu a čo videli, to ich zarazilo. Uvideli obrovské mesto mimozemšťanov a veľké vojsko pilotov a mimozemské lode. Chystali sa zaútočiť na našu Zem poslednýkrát, len teraz s veľkou armádou. Keď to povedali veliteľovi, povedal že niečo musí spraviť. „Musíme zničiť tú planétu v ktorej je otvor do ich sveta!" Bojový výcvik sa skončil. Vycvičených letcov poslali na základňu vo vesmíre. Keď dorazili sám veliteľ ich privítal a povedal im o pláne čo sa bude diať. Len čo veliteľ odišiel od nováčikov išiel sa pozrieť na pitvu mimozemšťana. Bol zelený, mal dlhý krk a veľkú hlavu, šesť očí, na rukách mal iba štyri prsty, na nohách desať. Doktor ktorý ho pitval povedal, že má dve srdcia a šesť obličiek a že nemá pľúca.

O týždeň neskôr:

Veliteľ naplánoval útok. Jeden hodí bombu do portálu a šesť letcov hodí bomby na ňu. Ďalší 49 pôjdu ku vchodu planéty keby nejaký votrelci s loďami vyšli z portálu.

Zahájenie plánu:

49 lodí vošlo do galaktickej brány, no mimozemšťania o nás vedeli. Boli dopredu pripravený a tak začala prestrelka medzi ľuďmi a mimozemšťanmi na ich planéte. Tí šiesti čo mali bomby uložiť na planétu svoju prácu vykonali. Pilot ktorý mal navždy zničiť planétu i s galaktickou bránou musel čakať, lebo naši letci tam bojovali tvrdo proti veľkej presile. Keď veliteľovi podali hlásenie, že bomby sú aktivované tak rozkázal, že bojovníci ktorí sú v portály musia okamžite zmiznúť. Vyšlo 26 lodí a planéta do desiatich sekúnd vybuchla. A bolo po všetkom. Utrpeli sme veľké straty, ale už nikdy nebudeme mať strach, že našu Zem niekto napadne. Projekt Archa bol otvorený len pre prípad, keby sa náhodou niečo podobné zopakovalo.

Dávid O., 8. ročník

Boj medzi ľuďmi a mimozemšťanmi

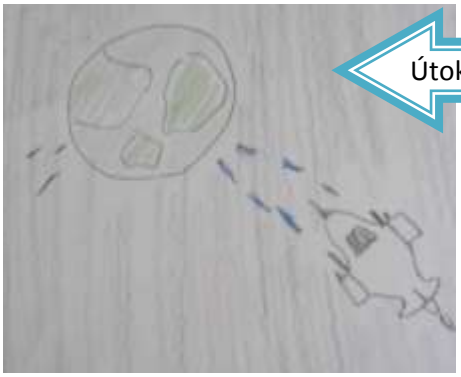

Útok votrelcov na Zem

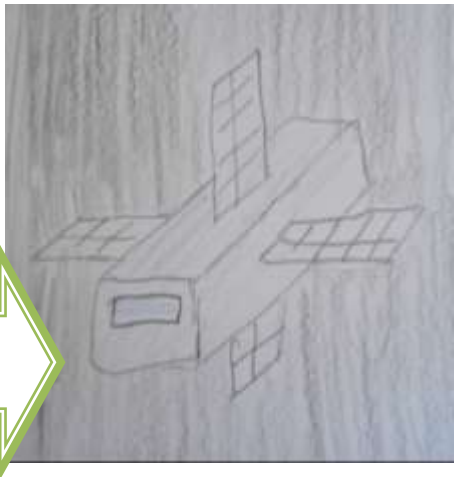

Vyslaná loď do vesmíru

Tri želania z knihy kúziel

Kde bolo, tam bolo, bola raz jedna dedinka ktorá sa volala Storybook. Žil v nej jeden chlapec, ktorý mal iba mamu. Jeho mama chodila veľmi veľa do práce aby zarobila nejaké peniažky. Jeho otec bol vojak a už nebol doma celý rok. Keď jedného dňa šla jeho mama do práce, tak sa jej syn šiel pozrieť na povalu, lebo hľadal nejakú pamiatku na otca. Keď tam vyšiel nechtiac buchol do starej škatule. Tá sa prevrátila a z nej vypadla kniha. Na knihe bolo napísané niečo, čo nevedel rozlúštiť. Pozrel sa do nej a bolo tam veľa kúziel. Jedno z nich sa volalo „pomocnica dobrá víla". Prečítal to a zjavila sa mu veľmi pekná dáma v žltých šatách. Povedala mu: „Máš tri želania ktoré ti splním." Prvé želanie bolo aby mal nový počítač. Víla mu ho splnila a povedala mu že mu ešte ostávajú dve. Chlapec sa veľmi zamyslel a jeho druhé želanie bolo, že chcel vedieť či jeho otec ešte žije. Víla sa na chvíľu stratila , vrátila sa a povedala chlapcovi: „Áno, žije. Je na tajnej misii a nemôže sa s vami kontaktovať." Chlapcovo tretie želanie bolo, aby otec prišiel domov. Víla mu povedala že jeho otec sa vráti keď príde mama domov z práce. Pomocnica dobrá víla odišla. Chlapec sa šiel hrať na svojom novom počítači, ale po piatich minútach niekto zazvonil. Šiel sa pozrieť ku dverám a bol to jeho otec. Veľmi ho to potešilo, usmial sa a objal ho. Po chvíli prišla aj chlapcova mama z práce. Keď videla svojho muža, z očí jej vypadli slzy. Muž prišiel k nej, pobozkal ju a žena ho objala. Potom zazvonil zvonec a rozprávky je koniec. ☺

Patrik O., 8. ročník

Na kávičke s . . .

pani učiteľkou Jankou

Ako dlho učíte u nás v škole?
Dva roky.
Rozumiete si so všetkými kolegami?
Áno, veľmi dobre.
S ktorým kolegom si najradšej pokecáte?
So všetkými, s každým o niečom inom.
Máte rada svoju prácu?
Áno, inak by som ju nemohla robiť.
Čo pre vás znamená rodina?
Najviac.

Prejdeme k jedlu. Aké je vaše najobľúbenejšie?
Je toho viac, ale asi najviac cestoviny s kuracím mäskom.
Aké filmy si najradšej pozriete?
Komédie a akčné.
A aký je váš najobľúbenejší romantický film?
Pretty woman.
Máte rada aj sci-fi filmy?
Nie, nič mi to nehovorí.
Ktorého herca, alebo herečku máte najradšej?
Julia Roberts, Sandra Buldog, Jason Statham.
Čítate knihy?
Áno, veľmi rada.

A vaša najobľúbenejšia?
Detektívky od Dominika Dana.
Akú hudobnú skupinu si rada vypočujete?
Hudbu mám veľmi rada, najradšej počúvam rádio v aute.
A vaša obľúbená speváčka?
Lucie Bíla a Shania Twain.
Akú skladbu máte najradšej?
Je ich veľa, to by sme dlho písali.

Pani učiteľke Janke ďakujeme za príjemný rozhovor.
Patrik O., 8. ročník

Z pera básnikov

Každý jeden deň sa mi sníva krásny sen.
O tom ako už nebudem musieť písať básne
a tváriť sa veľmi vážne.
Radšej si pôjdem užiť svet
v ktorom každý krok bude krokom vpred.
Nebudem sa musieť pozerať na minulosť
ktorej už bolo vážne dosť.
A tak idem odstrániť svoju slabosť, ktorou je moja vášeň ,
pri ktorej ma napadla táto prekliata báseň.

Adam, 9. ročník

Ústav

Ústav je jedna z vecí ktorú nemám rád,
moja mamka mi to prízvukovala mnohokrát.
Hovorila mi: „Nerob to, zle sa to skončí!“
No ja som kašlal na ňu a šiel som do iných končín.
Ak chceš zapôsobiť nerob zle a zmeň sa!
Rozmýšľaj o sebe a dobrým človekom staň sa,
k svojej rodine vráť sa.
Hľadáš v ústave hviezdy na nebi,
možno hovoríš si sebe: „Keby nebolo keby.“
Každému to tvrdíš, ver mi.
Prosíš všetkých ber mi,
ber mi moje myšlienky odtiaľto preč
a vytas na mňa lásky meč.
Ten meč je vyrobený z lásky,
je dôležitejší ako veľkosť tvojej výplatnej pásky.
Spomeň si keď budeš odchádzať,
ako si sa chcel od lásky odviazať.

Nicolas, 7. ročník

Príbeh

Môj príbeh začína keď som prišiel veľmi smutne
A teraz si pre seba hovorím: „Bolo to naozaj nutné?“
Viem a uvedomujem si, že som spravil chyby,
otrávil som svoju rodinu ako v rieke ryby.
Až teraz si uvedomujem následky svojho konania,
Ale až teraz som došiel na to,
Správny synovia svoje rodiny ochránia.
Jedná sa hlavne o maminu dôveru,
Nechcem klamať, chcem v mame vzbudiť vieru.
Prvé dni tu boli veľmi hrozné,
Zrazu sa to vo mne zmenilo, neviem ako je to
možné.
Moja mamička ma dostala z decáku,
Teraz by som dal všetko aby som ju držal za ruku.
Moja drahá mamička je naozaj dobrý človek,
Dal by som za ňu život, aj keby čokoľvek.

Tomáš, 7. ročník

Život

Zažil som toho strašne moc veľa,
budem tu teraz rapovať jak keby ma vystrelili z dela.
Budem rapovať jak som zažil zlé veci,
čo tu budem rapovať nebudú keci.

Som už od 14. januára v ústave a neviem to prežiť,
niekedy by som sa dal najradšej usmažiť.
Ale spoznal som tu dobrých ľudí,
napríklad pána zástupcu, pomohol mi keď som tu blúdil.

Potom pani Katku keď ma ukľudňovala,
lebo som vedel, že moja mama kvôli mne plakávala.
Potom všetkým ostatným keď mi chceli pomôcť
lebo som mal dni, keď som mal v sebe zla moc.

Alebo keď som hulieval a keď som prišiel domov v zlom stave
a to hnusné hulenie začalo v mojom rodnom meste Blave.
Ale už som prestal a začal som odznova
a už sa necítim jak zlá čierna vdova.

Nicolas, 7. ročník

ZOO BRATISLAVA

Keď sme vstúpili do areálu ZOO, tak som bol prekvapený že je tam tak veľa zvierat. Boli tam levy, zebry, kozy, leopardy, hady, pásavce, opice, kone a bol tam aj Dino park, zoo klub, detské ihrisko a 3D kino. V ohrade sa nám predvádzali veľké žirafy s dlhými krkmi, vlci, plameniaky, nosorožce, pštrosy, krásny sibírsky tiger, veľký medveď, šikovné čínske prasiatka, ktoré všade behali a ryli do zeme jamy. Všetkým chalanom sa tam páčilo, bol tam aj Patrik, Dávid, Daniel, Denis a pán vychovávateľ. Keď sme odchádzali lúčil sa s nami aj nafukovací hrad a bazén s loďkami.

Buty. 6. Ročník

Ukončili sme školský rok

Ukončili sme školský rok

6. ročník
2013/2014

7. ročník
2013/2014

Ukončili sme školský rok

8. ročník
2013/201

9. ročník
2013/2014

Rozlúčkový list

Týmto listom by som chcel poďakovať za krásne chvíle prežité s mojou triedou. Tak Vám ďakujem za smiech, aj za tie bádky. Boli ste úžasní, nezabudnem na Vás určite nikdy. Kiežby sme mohli všetci spolu pokračovať, ale to nejde. Každý máme iné ciele, iné školy. Tak čaute! A užite si strednú! Ďalej by som chcel poďakovať všetkým učiteľom za Vašu trpezlivosť ktorej máte dosť a za to som vďačný, lebo nie vždy som bol dobre naladený na hodine a teraz mi to je aj ľúto. No čo už, budete mi chýbať. Ale veď ešte sa niekedy snáď prídem na Vás pozrieť a prehodíme zopár slov. A Vám chalani by som chcel popriať do života veľa smiechu a radosti a pekné chvíle s blízkymi. Chcel by som poďakovať aj pani riaditeľke, lebo nie vždy som bol bezproblémový chalan, ale Vy ste mali so mnou veľa strpenia a za to som Vám veľmi vďačný. A chcel by som Vám poďakovať aj za to, že ste mi umožnili pobyt tu v zariadení a za to, že si tu môžem dokončiť strednú školu. Tak Vám všetkým ešte raz vyslovujem jedno veľké ĎAKUJEME za všetkých, ktorí končia základnú školu a čaká ich život za bránami zariadenia.

Aďo. 9. Ročník

Naša celá redakčná rada by chcela popriať deviatakom veľa úspechov v nových školách, nech sa im darí vo všetkom na čo siahnu a nech robia radosť svojmu okoliu, ale hlavne sebe. Otvárajú sa vám cesty do nového života kde možno všetko nebude také jednoduché. Netreba sa vzdávať, ale so zdvihnutou hlavou stále kráčať vpred a ukázať celému svetu, že zlí malí chlapci sú už minulosťou. Ste mladí ľudia, na ktorých môžu byť ich blízki pyšní. Tak teda všetkým dokážte, že viete stáť na vlastných nohách.

Historické centrum Bratislavy

Modrý kostolík

Šli sme zo školy na exkurziu do historického centra Bratislavy. Bol piatok a o ôsmej sme vyrazili s učiteľmi na autobus. Ten šiel po diaľnici asi tridsať minút a boli sme na autobusovej stanici. Potom sme šli z Nív pešo. Prišli sme pred Modrý kostolík. Potom sme si niečo o tejto pamiatke povedali, boli sme pozrieť aj dovnútra. Odfotili sme sa a šli sme ďalej. Zastavili sme sa aj pred Bratislavským hradom, videli sme iba jeho veže, lebo nebolo vidieť cez stromy. Na Hlavnom námestí bola Maximiliánova fontána. Potom sme si šli sadnúť a nadesiatovať sa. Mali sme chlebík a jablká. Hrali sme sa aj s holubmi, hádzali sme im chlieb. Po tridsať minútovej prestávke sme šli na Hviezdoslavovo námestie. Odfotili sme sa pred fontánou. V meste bolo veľa turistov, obdivovali sme aj sochu Hansa Christiana Andersena. Aj tam sa niektorí z nás chceli odfotiť. Naša triedna učiteľka sa s nami tiež fotila. Ku každej pamiatke ktorú sme navštívili si niekto z nás prichystal zopár sprievodných slov a zaujímavostí. Na konci prezentácií sme sa zastavili v obchode. Niekto si kúpil sladké žužu, niekto lízatko a iní kokosové tyčinky. Znova sme sa vracali pešo na autobusovú stanicu v Bratislave. Cesta do Senca trvala dlhšie, lebo autobus

S pani Ľubkou

nešiel cez diaľnicu, ale cez dediny. Došli sme domov do Senca, cez pole do ústavu. Boleli nás nohy, ale aj tak chlapci robili blbosti, haluzili a obhadzovali sa čerešňami. Došli sme domov do SLVS Senec a chlapci boli veľmi hladní. Na obed sme mali šalát a ryby, zeleninovú polievku. Po obede sme sa rozlúčili s učiteľmi, lebo išli domov. Prebrali si nás vychovávatelia a porozprávali sme im ako a kde sme boli a ako sme sa cítili. Boli sme úplne unavení, boleli nás nohy, tak sme na výchove už len odpočívali.

Lukáš, 6. ročník

Andersen

Niekto si tu zabudol bicykle

Spoločná.
Všetci pokope!

V Trnave pred Divadelným predstavením Zlatý kľúčik

Moje letné prázdniny

Na letné prázdniny sa veľmi teším. Hlavne na to, že pôjdem domov z ústavu. Budem sa chodiť kúpať, pôjdem na dovolenku, budem chodiť na kávu a tak ďalej. Ale hlavne budem poslúchať a nerobiť hlúposti. Teším sa na to moc a budem mať dobré svedomie. Nemôžem sa dočkať dňa 27. júna keď pôjdem z ústavu preč a už sa sem dúfam nikdy nevrátim. To bude prvý najlepší deň prázdnin. Dúfam, že mi tento rok prázdniny vyjdú. Pôjdem na dovolenku na viac ako týždeň, tam si oddýchnem. Potom dojdem domov a budem si zas užívať, pôjdem do Piešťan a potom sa chystám na koncert na ktorom vystupuje Kontrafakt. Veľmi sa na to teším, ako aj na celé prázdniny. Niekedy pôjdem grilovať s kamarátmi a kamoškami. Aspoň na dva dni. Pekne by som si tam zarybárčil. Len ešte pred tým si musím najprv kúpiť rybársky lístok, lebo bez neho nemôžem chytať ryby. Mohol by som dostať poriadnu pokutu. Keby sa mi podarilo chytiť nejakú peknú rybu, napríklad kapra, alebo sumca, tak by sme si ho tam vypitvali a ugrilovali a bolo by nám dobre. Po grilovačke by sme si šli zahrať futbal. Budem sa voziť na štvorkolke s kamošmi. To bude asi všetko čo plánujem robiť cez letné prázdniny. A hlavne budem poslúchať a od septembra budem chodiť do mojej školy a nebudem robiť problémy.

Dominik B., 6. ročník

Čo budem robiť cez leto? No na začiatok by som sa mal odtiaľto dostať s pochvalou. Keďže 27.6. odchádzam už nastálo, tak by som mal poďakovať všetkým učiteľom a vychovávateľom za to, že mi pomohli prežiť tých dlhých osem mesiacov čo už som tu. Takže by som im mal všetkým priniesť veľkú čokoládu ☺. Za osem mesiacov som sa tu veľa naučil. No a cez leto pôjdem do vojenského tábora do Česka. A hneď potom pôjdeme s mamou na dovolenku do Chorvátska. Zvyšok leta asi budem doma na počítači, alebo behať vonku sa kamarátmi. Veľmi sa teším na ten vojenský tábor, lebo tam bude aj airsoft a raftovanie na člne. Na dovolenku sa tiež veľmi teším. Tento ústav ma veľa naučil, hlavne moji vychovávatelia a terapeuti, ktorí mi ukázali tú správnu cestu. A dúfam že keď prídem domov, tak nebudem robiť tie veci čo predtým. Ale myslím si, že

som sa zo svojich chýb poučil. A nebudem robiť to čo predtým, lebo tu nechcem znova skončiť.

Dano, 8. ročník

Okno do Tomášovej duše

Pokoj

Jediné čo si prajem je pokoj v duši
neprajem si, aby ste natŕčali uši.
Srdce mi od nervov búši,
som mladý chlapec, ktorý všetko skúsi.
Ten vnútorný pokoj sa už vo mne miesi.
Všetci hovoríte vnútorný mier,
si zblbnutý z paranormálnych hier.
Drž si pokoj a buď ticho
a radšej nefetuj piko.
Celý život súvisí s pokojom
maj pokoj a staň sa dobrodejom.
Buď pokojný a preži,
ak nie, budeš ukrižovaný na kríži.
Je toto koniec tvojho pokoja?
Ja viem, tvoje myšlienky to nedovolia.

Božia cesta

To, čo tu teraz vravím je božia cesta.
Myslel so si že som veľký frajer
keď som došiel z mesta.
Je veľmi pekné svoj vlastný život žiť,
ale nie zasa ožierať sa a každý deň piť.
Jediný kto ma drží pri živote je moja mama, ale ak sa nezmením o chvíľu si ma nájde smrť sama.
Je mi veľmi ľúto že sa neviem zmeniť.
Len ja viem že keď chcem,
musím čakať a musím veriť.
Každý jeden človek má v sebe kúsok dobra.
tvoje správanie blbé, to je tvoja voľba.
Je to tvoja tvorba,
dôležitá je tvoja forma.
Bože, modlím sa k tebe a spínam ruky,
bez svojej rodiny zažívam neskutočné muky.
Bol som veľmi hlúpy keď som ťahal slučky,
ale aj tak je to výsledok dnešnej doby.
Fajčil som jak sprostý a robil zlé veci.
Až teraz si uvedomujem,
že to čo mi radili neboli len keci.
Všetka tá nenávisť sa vo mne miesi,
Až teraz mi to doplo a hovorím si: „Taký zlý nie si!"
Všetci ma chcú zniesť z tohto sveta,
Lenže toto nie je moja posledná veta.

Rodina

Každý človek hovorí, že dokáže veľa.
Ja som toho zatiaľ neurobil moc,
píšem rýmy cez dlhú čiernu noc.
Nikdy nezabudnem na okamih v decáku,
ako som prvý krát svoju mamičku
chytil za ruku.
Na svoje chovanie som nikdy nemal záruku
a veľmi ma hnevá jedna sprostá vec,
upálil som svoju mamičku v hneve ako takú pec.
Lenže až teraz som si uvedomil následky
svojho konania,
teraz viem že správny synovia svoje mamky
obránia.
Ja veľmi dobre viem, som tiež len človek,
pre svoju rodinu urobím čokoľvek.
Vy si myslíte že byť sám je také skvelé,
lenže bohužiaľ mňa to veľmi žerie.
Moje malé smutné srdiečko sa za rodinou berie.
Dávaj pozor, rodinu ti nikto nezoberie.
Všetko, celý život je o viere.
Najlepšia je teda viera v Boha.
Mal by si sa modliť k jeho nohám.
Lebo vďaka Bohu môžeme vstávať každý deň
a len vďaka nemu nezanikla Zem.
Rodina je najdôležitejšia vec na svete
povedal by som o nej všetko
čo som chcel v jednom texte.

Minulosť

Veľa ľudí hovorí, že sa nedá zabudnúť na minulosť.
Lenže pozor, to je veľká sprostosť.
Dôležitá je tvoja hrdosť.
Nebavia ťa tie reči, tak si povieš dosť!
Jediné čo chceš robiť je radosť.
Najhoršie na svete je prísť o rodinu,
teraz si ju stratil a cítiš veľkú vinu.
Spravil si veľkú debilinu,
všetci na teba pozerajú ako na sviňu.
Minulosť je minulosť, nedá sa vrátiť späť,
ale práve ty budeš ten, kto zmení svet.
Si tiež len človek a spravil si chyby,
dávaj si pozor aby ťa neotrávili ako v rieke ryby.
Ak si spomenieš na to, aké si mal skutky
a dal by si na slová svojej matky.
Myslíš že keď robíš hovadiny,
myslíš si že si frajer.
Nikdy neprelomíš zábrany mojich bariér.
Máš naozaj pocit že minulosťou sa zaoberám,
no bohužiaľ nie, veľmi sa na seba hnevám.
Aj keď máš zlú minulosť, ale chceš sa zmeniť
jediné čo by si mal spraviť, musíš si veriť.

Cudzojazyčné okienko

Učíte sa radi cudzie jazyky? U nás by sa o tom dalo trocha pochybovať, ale keďže sa vo veľkom svete nechceme stratiť a rukami-nohami sa všade nedohovoríme, tak sa učíme okrem angličtiny hovoriť aj po rusky. Asi najťažšie na tom je zapamätať si Azbuku a potom to už ide. Počas školského roka k nám pribúdali chlapci, ktorí sa s Azbukou stretli po prvýkrát a my zdatnejší sme im pomáhali. Vyrábali sme všelijaké názorné pomôcky a tu je jedna z nich. Pani učiteľka Ľubka za ňu Adama pochválila a určite si na neho spomenie vždy, keď ju bude ukazovať novým chlapcom. Tak aby ste videli ako vyzerá dokonalá učebná pomôcka ktorá vznikla v rukách jedného z nás, tu je názorná ukážka.

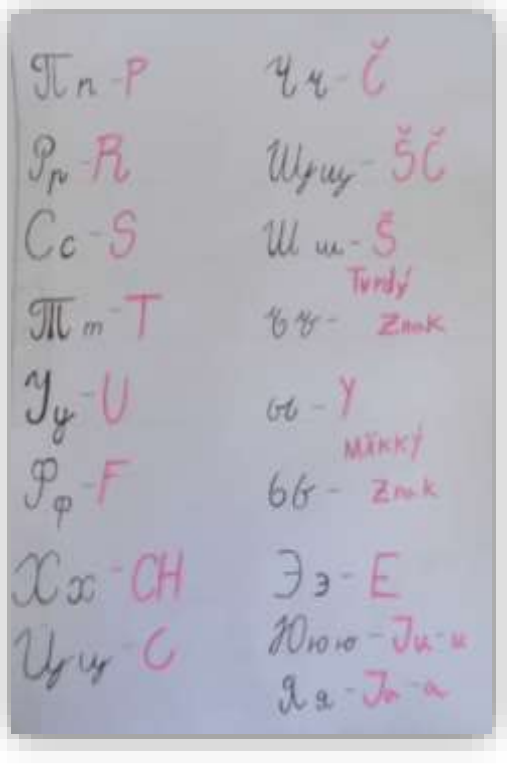

Ruština

Markíza MDD

Boli sme v TV Markíza 1. júna 2014, na akcii MDD. Vyštartovali sme o desiatej ráno a boli sme tam až do poobedia do 16-tej hodiny. Prebiehali tam rôzne súťaže, futbal, na trávnikoch boli rozložené skákacie hrady, na pódiu vystupovali detské talenty, boli sme popozerať ako vyzerajú televízne štúdia, fotili sme sa s redaktormi a moderátormi televízie. Dali nám občerstvenie, podpisové karty a na nich sa nám

podpísali známe tváre z televízie. Dokonca s niektorými máme aj fotky. No a nakoniec sme si pochutili na torte a k tomu nás ešte čakala penová diskotéka. Marko spieval na pódiu a ja som rapoval. Páčilo sa mi tam, bol to super deň. Bláznili sme sa tam a tešili sa z toho, že keď nemôžeme byť doma, tak aspoň v Markíze.

S moderátormi Telerána

Penová diskotéka

V štúdiu Televíznych novín

TV JOJ

Tento školský rok sa nám podarilo byť hviezdami nie len v jednej, ale rovno v dvoch televíziách. Naskytla sa nám možnosť zúčastniť sa Maratónu v Bratislave a doprovod počas celého dňa nám robili moderátori TV JOJ. Pokiaľ by ste nás chceli veľmi vidieť, určite by ste nás našli v archíve tejto televízie. A že nám to poriadne pristane, to si teda píšte! Aby toho nebolo málo, tak sme na vlastnej koži zažili aj živé vysielanie, historicky prvé vysielanie relácie Dobré ráno TV JOJ. Asi z nás budú aj v budúcnosti nejaké veľké hviezdy. Chceme sa poďakovať za šancu ukázať sa

Moderátori pred našimi bránami

v telke. Veľmi sme sa z týchto dní tešili a pri pozeraní vysielania v archíve sme sa na sebe pobavili. Aby ste nás nemuseli dlho hľadať na nete, tak tu nás nájde v celej našej kráse.

https://www.facebook.com/photo.php?v=1443907479182101&set=vb.141839449173340&type=2&theater

Nicolas, 7. ročník

V televíznom štúdiu Dobré ráno

Takmer so všetkými účinkujúcimi

Kreslíme komiksy

Komiks má pôvod v USA. Zrodil sa v čase, keď do Ameriky prichádzali tisíce prisťahovalcov a tí si pre neznalosť jazyka rýchlo obľúbili kreslené príbehy. Prvýkrát sa objavil comic strip (doslova komický pás) v prílohe časopisu New York World v roku 1895. Významným medzníkom v histórii komiksu je rok 1929, keď vyšli dobrodružné komiksy Tarzan a Budd Rogers a rok 1938 keď Jerry Spiegel a Joe Schuster vytvorili komiks Superman. Komiksovú podobu dostávali aj príbehy z animovaných filmov Walta Disneyho, napíklad Káčer Donald, Tom a Jerry. A ako vyzerajú komiksy v našom podaní?

Pozrite sa!

Danov Komiks

Kto som?

Volám sa Nicolas a som z Petržalky. Som tu kvôli tomu, že som robil zle v škole. Moc som vykrikoval, neposlúchal som čo mi rozprávali, mal som ich v paži. Vonku som robil tiež zle, tak jak v škole. Fajčil som, pil som a párkrát hulil. Robil som chyby. Som tu hlavne za záškoláctvo, takže tu musím chodiť do školy. Všetko teraz ľutujem, ale už je neskoro. Spravil som chyby a teraz mám šancu si ich napraviť. Zatiaľ mi to ide. Rád športujem a chcem byť futbalista. Hrával som za MŠK ISKRA Petržalka a bol som tam kapitán. Hrával som pozíciu útočníka. Rád počúvam hudbu ☺.

Viete že?

Najznámejšie slovo na planéte je OK, druhé je Coca-cola.

Eskimáci používajú chladničku na to aby im nezamrzli potraviny.

Oko pštrosa je väčšie ako jeho mozog.

Jediné jedlo ktoré šváby nezjedia je uhorka.

Leňochod chodí rýchlosťou 3cm za minútu. Ak sa ponáhľa.

Delfíny spia s jedným okom otvoreným.

Niektoré dážďovky zjedia samy seba keď nevedia nájsť potravu.

Leonardo da Vinci vedel súčasne jednou rukou kresliť a druhou písať.
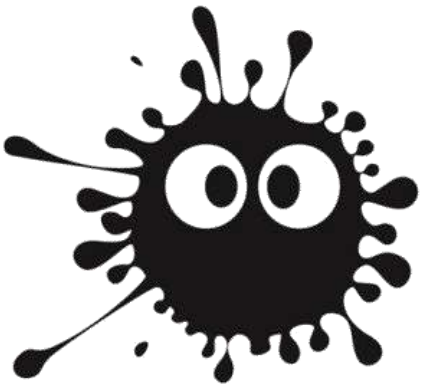
Majstri štetca